

на земята, пѣе пѣсенъта си той. Защото отъ тогава никой вече не го видѣлъ. Отъ тогава се загубила сама Люля — нашата царица на царицитѣ.

Тръгналъ на днешния день синътъ на Люля — тръгналъ и стигналъ края на царството. Равно и широко било полето предъ него. И глѣхнало.

И, ето ти, една свѣтла, невиждана звезда огрѣла на небето. Затрѣптѣла отвисоко, освѣтила надалеко. Спустинали се коситѣ ѝ до земята. Кичоръ коси паднали въ ржцетѣ на Люлиния синъ. И той ги помилвалъ. Помилвалъ ги, за да се не чуе и не види вече.

Щомъ помилвалъ кичура коси отъ косата на невижданата звезда, нѣщо замаяло и унесло синътъ на царица Люля. И прекрачилъ той прага на най-крайната кѣща отъ рода ни и стѣпилъ въ полето. А предъ него и задъ него се стелѣла златна диря — коси на звездата — и го водѣла незнайно де, незнайно до кога.

И вървѣлъ и пѣялъ синътъ на царица Люля. Радостно било сърцето му. Веселъ пламъкъ горѣлъ въ очитѣ му.

Потръпнала и спрѣла огнената звезда на небето. Заплели се златнитѣ ѝ коси и оплели малка пещеря. Сепналъ се чакъ тогава едничкиятъ синъ на царица Люля. И видѣлъ: изминалъ полето и достигналъ непозната земя. Не билъ страхливъ хубавиятъ синъ на царица Люля. Спрѣлъ се той предъ входа на тъмната пещеря. Надзърналъ вжтре. Черно било. Нищо се не виждало. Само коситѣ на голѣмата, невиждана звезда оплитали единъ хубавъ, златенъ вѣнецъ надъ пещерята.

И чулъ извжтре гласъ синътъ на царица Люля: гласъ на дете.

И чулъ въ сърцето си:

— Днесъ се роди Царътъ на Царетѣ!

И прекрачилъ входа на пещерята той, и влѣзълъ вжтре. И видѣлъ едно легло отъ слама. На леглото лежи пеленаче — Царътъ на Царетѣ на земята — и майка му до него.

Скрѣбно погледнала майката сина на царица Люля и казала:

— Кой си? Тъмно е, не мога да те видя.

А той отговорилъ: